

Gaudí

Isten Építésze

Gaudí

**Isten Építésze
(1852 - 1926)**

© Associació pro Beatificació d'Antoni Gaudí
Barcelona - Készült az angol és a német nyelvű változat
alapján, friss információkkal kiegészítve, 2016-ban.

TARTALOMJEGYZÉK

Bevezető	5
Gaudí élete	6
Keresztény erényei	13
Életszentségének híre	21
A boldoggá avatás folyamata	25
Magánimádság és imameghallgatások	28
Magánimádság céljára javasolt ima	30
Ajánlott irodalom	32

BEVEZETŐ

Szent II. János Pál pápa 1982 őszén Barcelonába látogatott. Az Úr Angyala imádságot Gaudí készülő remekművénél tartották meg, s ez alkalomból a pápa beszédében a következőképp fogalmazott: „Ez a Szent Család templom még ugyan nem készült el, de stabil alapokon áll és emlékeztet egy másik ’épületre’. E másik alkotás a keresztény család, mely élő kövekből épül, és benne naponta születik újra a hit és a szeretet. Isten áldja meg családjaitokat!”

A Szent Család (Sagrada Familia) templom Barcelona jelképévé vált, sziluettjét az egész világon ismerik és az öt világrészből ezer és ezer ember látogat ide naponta. Az épület teljesen egyedi megjelenése a természet és a keresztény hit szimbólumainak összeolvadásából adódik – tükrözve Gaudí mélyen vallásos világnézetét, igen egyedi építészeti formavilágát és különleges díszítőszobrászati művészetét.

E mögött az építészeti mestermű mögött, s még további vallási és világi célú épületek mögött is (melyek mára a Világörökség részei) egy mélyen hívő, keresztény művész áll, aki soha nem kételkedett építészeti mivoltában, s aki hitét és életét egységbe forrasztva szolgálta Isten dicsőségét. Ez a művész Antoni Gaudí i Cornet.

Amikor Msgr. Ragonesi, spanyolországi pápai nuncius 1915-ben az építési területre látogatott és végighallgatta Gaudí magyarázatát a készülő templomról, ezt mondta a művésznek: „Ön az építészet Dantéja, s ez a mű a legnagyobb keresztény költemény – kőből megformálva.”

GAUDÍ ÉLETE

Antoni Gaudí 1852. június 25-én született a spanyolországi Tarragonai Egyházmegyéhez tartozó Reusban. Itt a Szt. Péter plébániatemplomban keresztelték meg.

Édesapja Francesc Gaudí Riudomból, édesanyja Antonia Cornet pedig Reusból származott.

Gaudít már gyermekkorában érték olyan hatások, melyek az építészetét később jelentősen meghatározták. Édesapja rézműves műhelyében a formák világával ismerkedett, és találkozott az anyagok (elsősorban a fémek) megmunkálásának módszereivel. A család vidéki házánál, Riudomsban és környékén töltött nyári vakációk alatt pedig későbbi tanítómestere, a természet csodáit figyelhette: a Földközi tenger partvidékének oly jellegzetes fényeit, a sziklák formáit, a növényeket és az állatokat.

A gyermekkorában elszenvedett reumás láz utóhatásai egész életén át elkísérték, bár testalkatának köszönhetően teherbíró és egészséges embernek látszott.

Az általános iskola elvégzése után Reusban a Piarista Gimnáziumban tanult, itt szilárd vallási nevelést is kapott. Ezt követően a katalán fővárosba költözött, hogy élete szenvedélyét követve építészetet tanuljon az Escuela Técnica Superior d'Arquitectura falai között. Hogy tanulmányait fizetni tudja, híres mérnöki és építészeti irodáknál vállalt műszaki rajzoló munkát. Diplomáját 1878-ban kapta meg.

Antoni Gaudí 1924-ben, 72 éves korában, az Úrnapi körmenetben a Barcelonai Székesegyház előtt.

A humán tudományok iránti érdeklődése miatt filozófiai, esztétikai és történelmi előadásokat is hallgatott a barcelonai egyetemen, valamint lelkes koncert- és színházlátogató volt, és egy ideig egy amatőr színtársulat tagja is. Rengeteg verset olvasott, főképp klasszikusokat. Bejárta hazája tájait és megnézte legfontosabb látnivalóit.

Mindez a tudás nagyban hozzájárult ahhoz, hogy az építészet a szó legtágabb és legösszetettebb értelmében művelhesse.

Gaudí a természet formakincsét Isten remekműveként szemlélte, saját élethivatását pedig abban látta, hogy e formavilágot magába foglaló építészeti alkotásokat hozzon létre, ezzel hangsúlyozva Isten művének dicsőségét.

Nem írt könyvet – paradox módon mások írták százával a könyveket róla és műveiről. Előadásokat sem tartott, hacsak azt nem tekintjük annak, hogy kedvenc épületéről (a Szent Család templomról) a látogatóknak – hírességeknek és egyszerű, hétköznapi érdeklődőknek – nagy örömmel mesélt. Tanítványainak és munkatársainak számtalan jótanácsot és alapelvet adott át. Útmutatásaiban emberi és keresztény bölcsesség mutatkozott meg. Halála után a tanítványai összefogásából készült könyvben jelentek meg gondolatai, kijelentései, építészeti elképzelései és életfilozófiája.

Fiatal korában életművésznek tartották, az elegáns ruhák, drága éttermek kedvelőjének, aki a divatos személyiségek társaságát kereste. Mindazonáltal Gaudí nem házasodott meg: árván maradt, beteges unokahúgával és hosszú életű édesapjával élt, így alkottak egy kis családot. Kollégáihoz, munka-

társaihoz és az építőmunkásokhoz mindig nagyon kedves és figyelmes volt, tartós – akár baráti – kapcsolatot ápolt velük.

Egy buzgó hitű könyvkereskedő, Josep Maria Bocabella és az általa alapított 'Szent József Tisztelőinek Egyesülete' a megalakulás után hamarosan elhatározta, hogy saját erőből templomot építtet a Szent Család (Sagrada Familia) tiszteletére, „hogy a szunnyadó szívek langyosságát felrázza, a hitet erősítse, a keresztény felebaráti szeretetet lángra gyújtsa és az Úr irgalmát az ország számára kieszközölje”.

Nem is sejtették, hogy még be sem fejeződik az építkezés, már ez lesz a világ egyik leghíresebb katolikus temploma. Úgy tűnhet, hogy az Egyesület kockáztatott, amikor az akkor 31 éves Gaudí 1883-ben megbízta a munka folytatásával. A fiatal művész azonban ekkorra már jelentős figyelmet keltett képzeletgazdag építészeti megoldásaival és emiatt több jelentős barcelonai műpártoló megbízásából készültek már el nagyobb alkotásai. Szakmai kiválósága mellett elhivatott keresztény hite is ismert volt, ezért érezte úgy a Szent József Egyesület, hogy ő lesz a legalkalmasabb a feladatra. Teljesen szabad kezet adtak neki – és milyen igazuk volt!

Gaudí a templom építésének hittel teli és egyben engesztelési célkitűzését kezdettől magáénak érezte. Abban a 43 évben, amit e templom építésével töltött, teljes művészetét és minden erejét Isten dicsőségnek szolgálatába állította. Az első években a szűkös anyagi források miatt a munkálatok lassan haladtak. Ebben az időben Gaudí még egyéb nagyobb feladatokat is elvállalt Barcelonában és környékén. Később azonban egyre inkább élete fő művének tekintette ezt a templomot, 1916-tól minden

más felkérést visszautasított és élete utolsó 10 évét kizárólag annak a munkának szentelte, melyet ő maga úgy emlegetett: „az Istentől kapott megbízatás”.

Gaudí baráti viszonyban volt a klérus egyes tagjaival, pl. Vic püspökével (Torras i Bages püspök úrral, aki lelki vezetője is volt), Mallorca püspökével (Campins püspök úrral), Astorga püspökével (Gran püspök úrral), a később szentté avatott Enric d'Ossó atyával (a Jézusról Nevezett Szent Teréz Kongregáció alapítójával), Gil Parés atyával (a Sagrada Familia templom rektorával) és az oratoriánus Augustin Mas atyával, aki a gyóntatója is volt.

Ezeket a barátságokat nagy becsben tartotta, s egyben az említett papoktól tanult meg egyre többet és többet a liturgia mélységeiről és az Egyház szociális tanításáról. Már csak azért is, mert az felsoroltak mindegyike olyan kiváló egyházi személy, aki a keresztény szociális gondoskodás és a vallás-gyakorlat megújításában fontos szerepet játszott.

Gaudí már fiatal korában is felfigyelt kora szociális problémáira és törődött a munkások életkörülményeinek javításával. Efféle gondoskodása építészeti formát is öltött Mataróban, a Munkásszövetkezeti Szövetségnek készített épületeiben. Spanyolországban ez volt az első olyan gyár, amely a benne dolgozó munkások tulajdonában volt.

Gaudí hamar felismerte, hogy kora súlyos szociális ellentmondásait nem oldják meg a világmegváltónak tartott materialista eszmék, hanem kizárólag a keresztény szociális tanítás gyakorlati megvalósítása.

1910-ben a Colonia Güell-ben (a Barcelona mellett felépült Güell-faluban) került megrendezésre a „Keresztényszociális Hét”, melyen több egyházi vezető is részt vett. A vendégek meglepetéssel Eusebi Güell úr (Gaudí támogatója, mecénása, barátja és egyben megbízója) gyárát, a hozzá épített munkásfalut és a falu templomának Gaudí által addigra már felépített altemplomát is.

Gaudí műterme a Sagrada Familiában. Ez volt a rajasztala, itt szokta elfogyasztani szerény ebédjét is.

A művész életének legnagyobb részét a Güell Parkban álló házban élte le, melyet eredetileg Güell számára mintaépületként épített. Unokahúga halálától, 1912-től kezdve Gaudí egyedül élt a házban, egyre spártaibb körülmények között. 1925-ben lezárta a házat és kevéske személyes holmijával átköltözött a Sagrada Familia építkezésén lévő műtermébe.

Abbéli meggyőződéséből fakadóan, hogy semmilyen munka nem lehet sikeres áldozathozatal nélkül, a mester szigorú rendszer szerint élt, az anyagi javaktól mindinkább eltávolodva, vezekelve és sokat imádkozva. Egy híres művésznek kijáró kényelmes élet lehetőségéről lemondva a műhelyében lakott, rajzasztalánál étkezett, a társasági életet kerülte. Saját döntéséből szegénységben élt, de a templom folytatása érdekében elszántan „koldult” adományt bárkitől, akitől segítséget remélhetett.

Élete utolsó éveiben minden reggel részt vett a város gótikus negyedében lévő székesegyházban tartott reggeli szentmisén, majd az egész napját az építkezésen töltötte, egészen délután fél hatig. Akkor elgyalogolt a katedrális közelében lévő Néri Szent Fülöp templomba, ahol imádkozott és a lelki vezetőjével találkozott. Ezek a hosszú gyalogutak az egészsége szempontjából is fontosak voltak, segítettek reumatikus panaszait enyhíteni.

Egy hétfői napon, 1926. június 7-én, napi gyalogútja végének közelében, a Gran Via – Bailén sarkánál elütötte egy villamos, eszméletét vesztette. A segítségére siető emberek a kopottas ruhájú idős férfiban nem ismerték fel a híres építésszt –

egyszerű, szegény embernek hitték és a Szent Keresztről nevezett szegénykórházba szállították. Ezzel teljesült az a többször hangoztatott vágya, hogy szegények között, tisztán felebaráti szeretetből kapott gondoskodásban részesülve szeretne meghalni. A kórházban felvette a betegek kenetét. Június 10-én teljes mértékben öntudatánál volt, amikor az Oltáriszentséget magához vette, majd néhány közeli barátja körében még aznap elhunyt. Utolsó szavai: Amen. Amen. Istenem, Istenem!

Temetése óriási gyászünneppel volt, melyen egyházi méltóságok és a város vezető személyiségei mellett a legegyszerűbb emberek közül is nagyon sokat részt vettek. Nyughelye a Sagrada Familia altemplomában, a Kármelhegyi Szűzanya kápolnájában van. Sírját azóta is sok hívő ember keresi fel, hogy közbenjárását kérjék Istennél.

KERESZTÉNY ERÉNYEI

Antoni Gaudí jól ismerte az emberi természetet, minden tökéletlenségével együtt. Saját hibáival is tisztában volt és igyekezett azokat kijavítani. Különösen a túlságos elszántságából és határozottságából adódó bántó következményeket. Ezeket a jellegzetességeket részben tarragonai származásából adódó temperamentumának tulajdonította, részben pedig annak, hogy munkájában folyamatosan ösztönöznie és irányítania kellett másokat.

Keresztény tökéletességre törekedett, célja az volt, hogy Istent minél jobban szeresse, embertársait pedig minél önzetlenebbül szolgálja. A keresztény erkölcshöz mindig hű maradt,

amikor pedig az életét már egészen a Sagrada Familia építésének szentelte, akkor önként vállalt **SZEGÉNYSÉGben** élt.

A keresztségben kapott **HITét** kezdetben a családjában élő vallásgyakorlat táplálta: édesanyja különös bizalommal és tisztelettel fordult az irgalmas Istenanyához. Piarista tanáraitól szilárd vallási nevelést kapott. Élete utolsó éveiben úgy nyilatkozott, hogy ott, a piarista gimnáziumban vált számára nyilvánvalóvá az Isten üdvözítő munkája, melyet a Máriától születetett Jézus Krisztus által ajándékozott az embereknek. Ezt a mindent egybefoglaló, Krisztus és Mária lényegét magában egyesítő valóságot jeleníti meg élete legjelentősebb építészeti alkotása, a Szent Család templom szimbolikájában. Gaudí érzékeny lelke **ISTEN SZERETETÉben** gyulladt lángra, amikor szentmisén vagy más liturgikus eseményen vett részt, valamint amikor a vallási szokásokat követte. Ez a szeretet **FELEBARÁTI SZERETETté** vált és megmutatkozott a családtagjai, munkatársai, de hazája, anyanyelve és népének kultúrája iránt is. Rendszeresen tett olyan kirándulásokat, melyeken katalán szülőföldje lakóival, tájaival, szokásaival, műemlékeivel kerülhetett közvetlen kapcsolatba. Az Isten és a világ iránti szeretete egyaránt a Megváltó **KERESZTje** iránti szeretetében gyökeredzett; a kereszt jelével koronázta minden épületét, az egyházi és a világi célúakat egyaránt.

Tisztán emberi szempontokat figyelembe véve azt is lehetne mondani, hogy az élete kudarcokkal teli volt, hisz legnagyobb terveinek némelyike egyáltalán nem valósult meg, az elkezdett építkezések pedig nem lettek készen; kora értelmi-

ségi rétegétől megnemértést és rengeteg elmarasztaló kritikát kapott. Néhányan azonban tisztábban láttak: művésztársak és barátok csodálták alkotásait, valamint egyszerű emberek és nem utolsó sorban a gyerekek!

Gaudí **JÁMBOR**, a vallását aktívan gyakorló ember volt: naponta részt vett szentmisén és áldozott. Az Evangéliumok rendszeres olvasása és az azokról való gondolkodás eredménye mindaz, ami a „Születés Homlokzata” szobrain megjelenik, és azokon a terveken is, melyeket a két másik homlokzathoz készített (a Passió és a Dicsőség homlokzatához).

Amikor a látogatóknak a készülő épületről magyarázott, az maga volt a **TANÍTÓ APOSTOLKODÁS** csodás megvalósítása. Ahogy az evangéliumi történeteket saját szavaival elmondta, az még a keresztény hittől távol lévő emberekre is nagy hatással volt.

Szerette a **LITURGIÁT**. Építészként minden templom tervezésénél azt tartotta szem előtt, hogy az épület a legkisebb részletéig mindenestül a fő funkcióját – a liturgiát szolgálja.

Szűz Máriának és jegyesének, Szent Józsefnek nagy tisztelője volt. Minden egyes általa tervezett épületen elhelyezett egy négyágú keresztet a Szent Család monogramjával (JMJ – Jézus, Mária, József).

A közismert néven La Pedrera (más néven Casa Mila) palotát a Rózsafüzér Királynője tiszteletére tervezte, az oszlopokat, mennyezeteket és a legfelső emelet párkányait egyaránt Máriával kapcsolatos szövegek és szimbólumok díszítették volna. Az épület koronájaként pedig egy nagy szoborcsoportot

Etsuro Sotoo
japán szob-
rászművész,
aki több éven
át dolgozott
a Sagrada
Familia épí-
tésén, épp
a Születés
Homlokzatáról
beszél a japán
uralkodónak
és feleségé-
nek. Mögötte
Jordi Bonet
áll, a Sagrada
Familia akkori
főépítésze.
Sotoo bal olda-
lán pedig Joan
Bassegoda pro-
fesszor látható,
a Barcelonai
Egyetem
Gaudí-
tanszékének
akkori vezetője,
Gaudí építésze-
tének elismert
szakértője.

tervezett: Mária a két oldalán Szent Mihály és Szent Gábor arkangyallal. Amikor az építető ezekbe nem egyezett bele, Gaudí azonnal felhagyott a munkával és nyilvánosan kijelentette, hogy soha nem írta volna alá a szerződést, ha előre tudja, hogy alkotói szabadságát ilyen formában korlátozni fogják.

Teológiai és morális erényeinek alapja mély **ALÁZATOSSÁGA** volt, melyet természetességgel és meggyőződéssel élt meg. Kiváló és szokatlan művészi tehetségét, mellyel a térben új, eredeti és egyedi formákat tudott elképzelni és megvalósítani, mindig Isten ajándékának tekintette. Számára ez soha nem volt személyes hiúság tárgya.

Lluch műbútorasztalos és dekoratőr úr tanúságtévő levelében leír egy esetet, amikor édesapja, egy híres fafaragó, a művészeti főiskola hallgatójaként diáktársaival látogatást tett az épülő Sagrada Familiánál. Gaudí személyesen fogadta őket, és aprólékosan elmagyarázta az épület egyes részleteinek és egészének jelentését. „Apám a művészt is le akarta fényképezni, de Gaudí elhárította mondván: *Ne az embert igyekezzen megdicsőíteni, a dicsőség ugyanis egyedül Istené!*”

Gaudí egyik barátja, egy erkölcsi dolgokban igen szigorú ember, azt találta ki, hogy listába szedi a politikai-, tudományos- és művészeti élet jeles képviselőit, akik példaképpül állíthatók – elsősorban a fiatalok elé. A kezdetben kifejezetten hosszú lista idővel igencsak megrövidült, mert összeállítója sorra kihúzta azokat, akikről valami negatív tény jutott tudomására. Egy nap már csak két név maradt. E szorgos úriember

akkortájt összetalálkozott Gaudíval és elmesélte csalódottságát:

—Látja, a sok kiváló személyiségből már csak ketten maradtak.

—És ki az a kettő? – kérdezte Gaudí.

—Őn és Millet mester (a híres Orfeo Catalá kórus vezetője).

—Nos, akkor húzzon ki minket kettőnket is! Hát nem tudja, hogy mit imádkozunk a Szentmisén? „Egyedül Te vagy a Szent...” Csak Isten tökéletes!

Egy 85 éves tanárnő, Rosa Parés, a Sagrada Familia egykori plébánosának unokahúga jól ismerte Gaudít. Vallomásában meséli az alábbi történetet: Édesapám egy napon felkereste a templomnál bátyját, Gil Parés atyát, hogy tudassa a hírt, édesanyám ismét gyermeket vár (13 gyermeket szült!). Apám így fogalmazott: „Képzeld, a szegény Paquita már megint terhes!” Gaudí épp meghallotta a mondatot és azonnal ráfelelte: „*Miért mondd, hogy szegény? Ha Isten gyermeket ad, tudja, miért teszi!*”

Mivel Gaudí a keresztény **REMÉNYSÉGBEN** élt, mindig Isten terveire hagyatkozott.

A művész erényes életvitelével gyakorta szembeállították dühkitöréseit. Ezek tulajdonképp olyan durvaságok, goromba kifejezések voltak, melyekkel haragjában a tudálékos vagy elbizakodott embereket illette. De felismerte magában ezt a hibát és küzdött ellene.

Összességében VIDÁM ember volt, szerette például a vicceket. Ezért sokaknak **tudott** barátja lenni, a gyerekeket pedig különösen kedvelte.

Rosa Parés asszony erre így emlékszik vissza: Mi környékbeli gyerekek, együtt játszottunk. Antoni bácsi egy alkalommal közeledett hozzánk és elkezdett nekünk valamit mondani. Keze a köpenyzsebébe mélyesztve, ahogy szinte mindig járt. Olyan volt a kinézete, mint egy jó emberé. Bizalomkeltő volt, oda is szaladtunk hozzá mindannyian. Mária néni, a plébános nővére, korholt minket: Ne zavarjátok Antoni urat! De ő azt mondta erre: *„Hát te nem tudod, hogy a mi Urunk azt akarta, hogy a kicsinyek itt legyenek?”*

Szerette a **SZEGÉNYSÉGET** és úgy tartotta, hogy *„a szegénység eleganciát és szépséget eredményez, a gazdagság viszont fényűzést és bonyodalmakat – ezek pedig soha nem szépek.”*

Azt mondhatjuk, hogy a hősiességig **SZORGALMAS** volt. Egy alkalommal ezt mondta a jól végzett munkáról: *„Általában az emberek megelégszenek azzal, hogy ha valamit viszonylag jól meg tudnak csinálni – de nem mélyednek el igazán. Ez hiba. Ha egy munka a tökéletesség felé vezető útra jutott, akkor addig kell tovább küzdenünk, hogy az eredmény egészen jó legyen (persze a számunkra látható vagy felismerhető szempontok határáig.)”* Ezért soha nem vonakodott saját tervein módosítani, ha úgy látta, hogy ezzel még jobbra tehet valamit.

Nagyon **SZERÉNY, PURITÁN** volt mind a lakása, mind pedig az étkezése tekintetében. Meg volt győződve, hogy egy család jóléte a családtagok áldozatkészségéből növekszik. Ezért

vezekelt nagyon keményen – elsősorban böjtöléssel – főképp nagyböjtben, de máskor is. 1894-ben például olyan szigorú böjtöt tartott, hogy az éhhalál szélére sodródott.

ÉLETSZENTSÉGÉNEK HÍRE

Már halálakor sokan szentnek tartották őt Barcelonában, mert hallottak róla, hogy milyen hősiiesen erényes volt. Még abban az évben „Antoni Gaudí élete, munkássága és halála” címmel könyvet jelentetett meg róla egy jelentős kiadó. Ebben a kötetben 17 szerző írását gyűjtötték egybe, melyekben a művész méltatják. Manuel Trens, a Barcelonai Egyházmegyei Múzeum akkori igazgatója „Az Isten építészé” című írásából egy olyan ember képe bontakozik ki, aki teljesen elkötelezte magát az Isten által inspirált alkotás mellett; ennek a művészi életnek a gyümölcse a Sagrada Familia. J.F. Ráfols (maga is építész) pedig azzal a megállapítással zárta a könyvben megjelent gondolatait, hogy Gaudí műveit igazán csak a hit keretein belül lehet megérteni.

Egy apáca, aki novícius korában Gaudí Güell-parkban lévő otthonában volt házvezetőnő, kijelentette: „Szent életet élt. Ahogy múlnak az évek, egyre biztosabb vagyok ebben, s most (1962-ben) már határozottan állítom: Gaudít szentté kellene avatni!”

Francesc Baldelló egyházmegyesi pap, kiváló zenetudós 1915-től kezdve gyakran találkozott Gaudival. A Temple című magazinban 1971-ben megjelent cikkében egyik korábbi, a Foment de les Artes Decoratives által Gaudí tiszteletére rendezett ünnepségen elmondott saját beszédének zárószavait idézte: „Teljes szívemből kívánom, hogy részt vehessek egy másik

ünnepségen is Gaudí tiszteletére, mégpedig a boldoggá avatási perének kezdeményezése alkalmából.” A hallgatóság pedig osztozott ebben a kívánságban.

Vajon miért késlekedett mégis a boldoggá avatási folyamat megkezdése egy ilyen helyzetben? Talán ugyanazért, amiért viszonylag kevés laikus keresztény hívőt avatnak szentté, s arányában sokkal több papot és szerzetest: fontos, hogy legyen egy olyan közösség vagy intézmény, amely a boldoggá avatási folyamat előmozdítására elegendő időt és energiát tud szánni.

Ezért is talált Katalóniában és világszerte igen kedvező fogadtatásra az „Associació pro Beatificació d’Antoni Gaudí” (Antoni Gaudí Boldoggá Avatásáért Munkálkodó Egyesület) megalakulása, ami Barcelona püspökének hozzájárulásával történt. Az Egyesület munkája nyomán magánimádság céljára szolgáló kis imakártyák készültek, szintén az Egyházmegye engedélyével, ugyanígy ez a füzet is, melyet most a kezében tart. Az első pénzadományt Joan Marti, Urgell püspöke küldte és ajánlólevelet is csatolt hozzá. Joan Carrera, Barcelona segédpüspöke pedig így nyilatkozott a La Vanguardia című lap 1992. október 20-i számában: „Ezt a kezdeményezést kezdettől legitimnek és bölcsnek tartom, és különleges rokonszenvvel figyelem. Antoni Gaudí olyan kiváló laikus keresztény hívő, akinek hite és művészete egymástól elválaszthatatlan.”

Az építész Jordi Bonet, Temple de la Sagrada Familia című könyvéhez Narcis Jubani kardinális, Barcelona nyugalmazott érseke írt előszót, melyben a következőket olvashatjuk: „Ezt a templomot egy zseni alkotta, akinek neve Antoni Gaudí.

Gaudí a Sagrada Família főhajójában kifeszített ponyvák alatt tartott engesztelő szentmisén, áldozás közben.

Olyasvalaki, aki teljesen átadta magát ennek a feladatnak – s tette ezt keresztény lelkülettel. Ezért van az, hogy műveinek legnagyobb része a katolikus hit emlékműve. Ez az épület pedig, a Szent Család templom, kétségtelenül egy misztikus hívő extázisának gyümölcse.”

Ehhez hozzá kell még tenni példamutató életét és azt, hogy már kortársai szentnek tartották. Személyisége sokakra gyógyítóan hatott és hat ma is. A híres japán építész, Kenji Imai például azt követően, hogy 1926-ban megtekintette az építkezést és tanulmányozta Gaudí munkáját, katolikus hitre tért. A szintén japán szobrászművész, Etsuro Sotoo, aki a Sagrada Familia építkezésén dolgozott, 1991-ben sintoista hitből katolikussá lett – Carrera püspök úr keresztelte meg. Inn Young-Joo a koreai Pusan város Kereskedelmi Kamarájának vezetője és vallását gyakorló buddhista, 1998. tavaszán egy Gaudíról szóló pusani kiállítás hatására kezdett hinni Isten létezésében és lett katolikus.

Charles Teetor-t, aki fiatal korától a Keresztény Tudás (Christian Science) nevű kisegyházhoz tartozott, lenyűgözte Gaudí alkotása és ennek hatására 1996-ban megkeresztelkedett, a római katolikus egyház tagja lett. Strolling through Barcelona (Barcelonai séták) című könyvével kapcsolatban egy interjúban ezeket mondta: „A könyvemben bemutatom Gaudí életét, mint olyasvalakiét, aki teljességgel szentként élt. A legjobb kifejezés órá talán az, hogy misztikus szent. Barcelona leghíresebb építészje volt egy olyan korban, amikor az építészeket nagyra becsülték. Gazdagon és kiváltságosként élhetett volna, csodálattal teli pártfogók gyűrűjében. Ehelyett a szerzetesekéhez hasonló, egyszerű körülmények közötti életet

választotta. A hírnév és az anyagi javak helyett az imádságnak szentelte az életét, mert azt tartotta Istentől kapott feladatának. Az elmúlt két évszázadban nem tudok mondani még egy olyan művészt, aki ennyire elköteleződött volna az erényes élet mellett. Túlságosan is sok művész esik a bohémizmus és egzisztencializmus veszélyes csapdájába – s ennek kiábrándító morális (és művészeti) következményei vannak.”

„Az Istenben hívő emberek számára nyilvánvaló, hogy a Sagrada Familia templom Istent dicsőítő himnusz és egyben emlékeztető jel: az emberiség nagy családjának békéje azokban a családokban gyökerezhet, amelyekben a názáreti Jézus, Mária és József példáját követve élnek.” – mondta Szent II. János Pál pápa 1994-ben, a béke világnapján küldött üzenetében.

A BOLDOGGÁ AVATÁS FOLYAMATA

Gaudí égi születésnapjának 66. évfordulóján, 1992. júniusában alakult meg az Associació pro Beatificació d’Antoni Gaudí.

Az Egyesület első munkájaként elkészültek az egyéni imádságot segítő kis imakártyák katalán, spanyol, angol és japán nyelven, később olaszul, németül, franciául, portugálul, lengyelül, stb.

Az Egyesület összegyűjtötte a szükséges iratokat, majd 1994. május 13-án benyújtották a boldoggá avatást célzó folyamat hivatalos megindítására vonatkozó kérvényt a Barcelonai Egyházmegyéhez (mert ebben az egyházmegyében hunyt el Gaudí).

Az Egyesület végzi mindazon feladatokat, melyek a per megindítását, végigkísérését és mindennemű elősegítését jelentik.

Szintén az Egyesület munkájának eredményeképp 1998. tavaszán adományokból felújították Gaudí síremlékét a Sagrada Familia altemplomában. Mellé Etsuro Sotoo japán szobrász készített adománygyűjtő perselyt. A persely a Gaudí által a templom mellé épített iskolaépület alakját idézi, mely Jézus, Mária és József egymásba kapaszkodó szívére emlékeztet.

Szintén 1998-ban, április 18-án Barcelona püspöke elfogadta Lluís Bonet i Armengol atya, a Sagrada Familia plébánosának jelölését, aki így a boldoggá avatási per viceposztulátora lett. Ő azonnal munkához látott és az akkor érvényes egyházi törvények szerint megindította a per megnyitáshoz szükséges intézkedéseket.

A Szentszék elvárásai nyomán egy közismert személy boldoggá avatási folyamatának megindításához az érintett egyházmegyén kívüli, környékbeli püspökök egyetértése is szükséges. Ez is megvalósult, hisz a Tarragoniai Püspöki Konferencia 1998. május 5-én egyhangúlag jóváhagyta a boldoggá avatási per megindítására vonatkozó törekvéseket.

1998. szeptember 17-én kinevezték a Gaudí életét vizsgáló történeti és teológiai bizottság tagjait. Október 23-án pedig megalakult az 'ad casum' vizsgálóbizottság, melynek feladata a Gaudít még személyesen ismerő emberek vallomásainak összegyűjtése – az érintettek idős korára való tekintettel mihamarabb.

A Barcelonai Egyházmegye a szükséges iratok benyújtásával 1999. december 22-én kérte a Szentszék hozzájárulását, hogy a per hivatalosan megindulhasson. A Szentszék szokatlanul hamar, már 2000. február 22-én megadta a választ: nihil obstat (azaz nincs akadálya).

A Szentszék beleegyezése nyomán 2000. április 12-én megindult Gaudí boldoggá avatási perének első szakasza, az egyházmegyei szakasz. Ettől kezdve Gaudí a kánonjog szerint „Isten szolgája” megnevezéssel illelhető.

Az perindító un. Első Ülésre ünnepélyes keretek között került sor a barcelonai püspöki palotában, Ricardo María Carles bíboros érsek úr elnökletével. Rajta kívül letette még a hivatalos esküt Lluís Bonet atya és a szenttéavatási bíróság tagjai: Josep María Blanquet (a Szent Család Fiai szerzetesrend tagja – SF) delegátus bíró, Jesús Díaz Alonso (SF) jegyző, William Osvaldo Aparicio (SF) jegyzőhelyettes és Jaume Riera ügyész.

A bírósági folyamatban a delegátus bíró a titkárok és a viceposztulátor segítségével elvégezték a kánonjogban előírt összes feladatot, összegyűjtötték az összes szükséges iratot, a történeti és a teológiai bizottság véleményét és a 30 szemtanúval szabályos kérdőív alapján készített interjút.

Ekkor a viceposztulátor kérte az egyházmegyei szakasz lezárását, ez 2003. május 13-án történt meg, szintén a püspöki palotában Ricard María Carles bíboros úr elnökletével. A keletkezett 1024 oldalnyi iratanyagot 2003. május 28-án küldték el Rómába a Szentszék Szenttéavatási Kongregációjának. Még ugyanabban az évben, július 9-én megindult a per római szakasza, Msgr. Michele di Ruberto altitkár úr elnökletével, akinek munkáját Carles bíboros úr és Egyesületünk elnöke, José Manuel Almuerza úr is segítette. Erre a szakaszra az ügy posztulátorává Dr. Silvia Corrales asszonyt nevezték ki.

2004. február 29-én a Kongregáció rendes ülésén José Saraiva Martins bíboros úr és vele a titkár, az altitkár, az

ügyész és az általános relátor érvényesnek nyilvánította Isten szolgája Antoni Gaudí életéről, erényeiről és életszentségéről a Barcelonai Egyházmegyében lefolytatott perszakaszt.

2004. április 23-án Msgr. José Luis Gutierrez-t nevezték ki az ügy relátorának.

A római szakaszban a döntéshozó tudósok számára az ügyről először összefoglaló irat készül, melynek megírásához Fr. Vincenzo Criuscolo, az ügy római posztulátora megkapta az összes szükséges dokumentumot. Reményeink szerint ez az „Positio super vita, virtutibus et fama sanctitatis” nevű dokumentum 2016 végére elkészül.

Ezt fogják majd a Szentszék által kiválasztott történészek, teológusok és bíborosok megvizsgálni, s ha ők is méltónak találják, akkor a pápa elé terjesztik. Ha a pápa egyetértőleg aláírja a jelölt hőiesen erényes életviteléről szóló dekrétumot, akkor Gaudí „Tiszteletreméltó” megnevezést kap. Ez még nem teszi lehetővé egyházi tiszteletét, de a boldoggá avatás felé vezető út fontos lépcsőfoka. Boldoggá akkor avathatják, ha valamely, az ő közbenjárására történt csodat egyházmegyei és aztán római kivizsgálási szakasz után igazoltnak találják.

IMAMEGHALLGATÁSOK

Egy asszony imája meghallgatásra talált, amikor Antoni Gaudí közbenjárását kérte. A lánya az építészeti tanulmányait befejezte ugyan, de a diplomamunkájának elkészítését éveken át halogatta. Az idő múlásával a feladat egyre nehezebbnek tűnt számára. Véletlenül akadt édesanyja kezébe a híres épí-

tészhez kapcsolódó imakártya, s azonnal imádkozni kezdett a gondok megoldódásáért. Hamarosan elhárultak az akadályok és a lánya eljutott céljához.

Két barátnő (Aurora és Maria Theresa) a következőkről számoltak be: „Maria Theresa egy nap megmagyarázhatatlan készletet érzett, hogy ellátogassunk Gaudí sírjához. Amikor beléptünk az altemplomba, eddig soha nem tapasztalt békeség fogta el, mintha elvarázsolták volna. Amikor erről az esetről beszélgettünk, arra a meggyőződésre jutottunk, hogy Gaudí közbenjárására különleges kegyelmekben részesültünk. Maria Theresa veseköve fájdalommentesen távozott, én pedig munkát találtam. Hálánkat szeretnénk azzal is kifejezni, hogy adományt küldünk a Gaudí boldoggá avatásával kapcsolatos költségekhez való hozzájárulásul.”

Egy valenciai építész felesége Gaudí közbenjárását kérte, hogy férje elnyerjen egy fontos építészeti díjat. Megfogadta, hogy jelentős összeggel támogatja a boldoggá avatással kapcsolatos feladatok előrevitelét. Férje megkapta a díjat, az asszony pedig adományához mellékelte levelében megírta a történetet.

Egy innsbrucki építészhallgató elveszítette egy projekttel kapcsolatos tervrajzait, pedig ezeket le kellett volna adnia ahhoz, hogy megkapja az évfolyamelsőnek járó támogatást. A tervek közül nem volt másodpéldány. Az ifjú hölgy Gaudí segítségét kérte. A tervrajzok egészen váratlan módon kerültek meg: a főiskola titkárságán egyéb iratok közé keveredve leltek rájuk.

Egy madridi építész, aki Barcelonában végezte tanulmányait, visszatért a városba, hogy Gaudí sírjánál imádkozzon.

A sírtól magával vitt egy imakártyát. „Amikor visszatértem Madridba, az imakártyán található magánimádsággal fohászokodtam a sógoroméért. Nemrég operálták, és bélvérzés miatt ismét műtétre készültek. Most viszont már gyógyultan indul haza a kórházból!”

Egy másik férfi Barcelonából küldte el történetét: „49 éves voltam és munkanélküli, vagy csak nagyon bizonytalan munkahelyeim voltak. A boldoggá avatás per megindítása utáni napon épp a Sagrada Familia templomnál jártam. Miközben az épületet csodáltam, eszembe jutott a perről szóló híradás. Imádkoztam Gaudí közbenjárásáért és megfogadtam, hogy ha rendes munkát kapok, azonnal értesítem az Egyesületet. Néhány bonyodalom elhárulása után elnyertem azt az állást, amit szerettem volna!”

Egy argentin asszony Salta-ból így ír: „Nyilvánosan köszönetet mondok Antoni Gaudí segítségéért. Imádkoztam, hogy segítsen otthonra lelni, s most – majdnem kétévnyi keresgélés után – találtam megfelelőt. Pedro fiam pedig 13 év után találkozhatott édesapjával. Kérem Gaudí további segítségét a fiam tanulmányaihoz és az én közelgő műtétemhez.”

A fenti beszámolók kapcsán szívből kérjük és biztatjuk a kedves olvasót, hogy Gaudí közbenjárását kérve forduljon Istenhez gondjai megoldásáért. Akár teheti ezt kilenced formájában is, azaz egymást követő 9 napon át minden nap elimádkozva e kis imádságot, melyet itt is közreadunk:

MAGÁNIMÁDSÁG CÉLJÁRA JAVASOLT IMA

Atyánk, Istenünk! Te Szolgádat, Antoni Gaudí építész a Teremtés iránti nagy szeretettel áldottad meg, és különleges vágygal, hogy Fiad gyermekkorának és szenvedésének titkait templomodon ábrázolja. Add meg nekem a Szentlélek által, hogy magamat a jól végzett munkának szenteljem, Szolgád Antoni Gaudí közbenjárására pedig kérlek, add meg nekem, hogy ... (itt egy személyes kérés következhet). Krisztus, a mi Urunk által. Amen.

Jézus, Mária, József, adjatok nekünk békességet és áldjátok meg a családokat!

Az Egyesület kéri mindazokat, akik Gaudí közbenjárására kegyelmekben részesültek, hogy vegyék fel a kapcsolatot az Egyesülettel. Leveleiket spanyol, angol vagy akár magyar nyelven is elküldhetik:

Associació pro Beatificació d'Antoni Gaudí

Apartado de Correos 24094

E-08080 Barcelona, Spanyolország

A fenti címen kérhetnek imakártyát vagy füzetet is, melyet készséggel postázunk!

A boldoggá avatási per lefolytatásával kapcsolatos költségek fedezéséhez kérjük szépen a kedves olvasók adományait, melyeket szintén a fenti címen, vagy az alábbi számlaszámon várunk:
**“La Caixa”, KontoNr: IBAN: ES62 2100 0810 2902 0067 4014
BIC/SWIFT CODE: CAIXESBBXXX**

Hálásan köszönjük nagylelkűségüket!

AJÁNLOTT IRODALOM

Gaudírói sok könyv jelent meg. Közülük az Egyesület az alábbi (spanyol nyelvű) kiadványokat tudja ajánlani, mert ezekből a művész személyisége és keresztény erényei is megismerhetők.

— **Rafael Alvarez Izquierdo**, GAUDÍ, ARQUITECTO DE DIOS 1852-1926, Palabra (P.º de la Castellana, 210; 28046 Madrid), 2.ª ed., 1999.

— **Joan Bassegoda i Nonell**, EL SENYOR GAUDÍ, Claret, Barcelona, 2001.

— **Joan Bassegoda i Nonell**, GAUDÍ, Ed. 62, Barcelona, 1992.

— **Lluís Bonet i Armengol**, LA MORT DE GAUDÍ I EL SEU RESSÒ A LA REVISTA «EL PROPAGADOR DE LA DEVOCIÓN DE SAN JOSÉ», Claret, Barcelona, 2001.

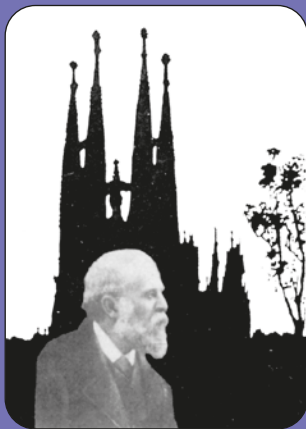
— **Lluís Bonet i Armengol**, LA MORT DE GAUDÍ I EL SEU RESSÒ EN ELS DIARIS I REVISTES DE L'ÈPOCA, Claret, Barcelona, 2000.

— **Juan Matamala**, MI ITINERARIO CON EL ARQUITECTO, Claret, Barcelona, 1999.

— **Josep F. Ràfols**, GAUDÍ 1852-1926, Claret, Barcelona, 1999 (facsimil de l'edició de 1952).

— **Josep Maria Tarragona i Clarassó**, GAUDÍ, BIOGRAFIA DE L'ARTISTA, Proa-Enciclopèdia Catalana, Barcelona, 1999.

— **Josep Maria Tarragona i Clarassó**, GAUDÍ, UN ARQUITECTO GENIAL, Casals, Barcelona, 2001.

***Associació pro
Beatificació
d'Antoni Gaudí***

PO Box 24094
08080 BARCELONA
SPAIN